

[Pitzner.]
tilsvarende Forhold tidligere. Paa Tillægsbevillingsloven for 1919—20 havde vi et Utaal af Nævn, nedsatte af den daværende Minister; men jeg vil dog sætte Pris paa, at dette skulde medføre, at man fremtidig ikke tog den Slags Udgifter paa den Maade, det er taget paa her, men at der til Finansudvalget blev rettet Anmodning om Godkendelse af Udgifter til Formaal som dette.

Til den højtærede Minister vil jeg meget gerne sige, at hvis det er Meningen at fortsætte, som noget i Ministerens Udtalelser kunde tyde paa, vil jeg meget anmode den højtærede Minister om, inden Rigsdagen slutter, til Finansudvalget at komme med Anmodning om yderligere Bevilling paa dette Punkt, saaledes at Sagen kan ligge klart og oplyst og vi ved, hvad vi staar overfor.

Hauge: Jeg beklager, at det ærede Medlem Hr. Hendriksen ikke har kunnet yde sin Tilslutning til, at der bliver truffet Foranstaltninger til, at de danske Sømænd, der bliver afmønstret i Hamborgs Havn, kan blive hjulpet til at faa Hyre igen. Det ærede Medlem advarede imod at ændre Bemandingsreglerne, det kunde komme til at gaa ud over den danske Flaade. Jeg tror ikke, at en rimelig Ændring i Bemandingsreglerne behøver at gaa ud over Flaaden, men det kunde være en Hjælp til Søfolkene, der nu i stort Antal bliver arbejdsløse, fordi de er ude af Stand til i den paagældende Havn, en Verdenshavn, at faa Hyre igen, da de Forhold, der hersker der, er af en ganske særlig Art. Selvfølgelig er det en Fordel, at nogle danske Sømænd bliver sendt derned, efter at andre er gaaet i Land, men det er heller ikke det, jeg har anket over. Jeg har gjort opmærksom paa, at afmønstrede danske Sømænd i Hamborg faktisk ingen Udsigt har til at faa Hyre igen dernede, heller ikke i danske Skibe. Det er det, jeg har henstillet til den højtærede Minister at drage Omsorg for at faa ændret, saa vidt muligt. Jeg takker for det Tilsagn, han har givet om at medvirke dertil.

Jeg takker ogsaa den højtærede Finansminister, fordi han har givet Tilsagn om, at man vil overveje Spørgsmaalet om Betaling for Tobakskort.

Dernæst vil jeg gøre et Par Bemærkninger til det Spørgsmaal, der har været behandlet angaaende det industrielle Udvalg, idet der er afholdt Udgifter paa 41 000 Kr., som nu søges bevilget. Den ærede Ordfører har advaret Ministeren mod at fortsætte med at tage ubevilgede Penge til dette

Undersøgellesudvalg, og han fik det Svar fra den højtærede Minister, at han kun har gjort, hvad gældende Praksis bød ham at gøre, og han henviste til, at ved tidligere Lejlighed havde man dels søgt Bevilling paa Tillægsbevillingsloven, og dels havde man slet ikke søgt Bevilling, men bare ladet Udgiften gaa ind i Regnskabet og søgt Godkendelse deraf gennem Statsrevisionen. Og jeg forstod den højtærede Minister saaledes, at hvis Folketinget nu strøg Bevillingen paa de 41 000 Kr., vilde det i Virkeligheden ikke anfægte ham videre, saa vilde Sagen gaa sin Gang til Statsrevisionen. Naar Statsregnskabet en Gang skulde godkendes, vilde Sagen faa sin endelige Afgørelse.

Det tror jeg nu ikke lader sig gøre alene af den Aarsag, at den højtærede Minister aldeles ikke kan skyde sig ind under, hvad den hidtidige gældende Praksis har været. Han kan ikke henvise til, at hans Forgænger som Handelsminister har nedsat et Industriudvalg og, efter at det var nedsat og havde arbejdet, er kommet til Rigsdagen og har søgt Bevilling for de Udgifter, der er forbundet med Udvalgets Arbejde. Dette Industriudvalgs Medlemmer blev ikke lønnet; saa vidt jeg ved, fik de ikke noget Honorar. Først efter at Udvalget havde endt sit Arbejde, og det kunde skønnes, hvilke Udgifter der var forbundet dermed, Trykningsudgifter, Sekretærundergifter, kom den paagældende Handelsminister til Rigsdagen og bad om, at Rigsdagen vilde yde Bevillingen. Dertil kommer, at der ikke blev gjort nogen Indsigelse mod Nedsættelsen af dette Industriudvalg, hvorimod det modsatte var Tilfældet med det af den højtærede Minister nedsatte Udvalg. Der blev straks her fra et betydeligt Mindretal sagt, at dette Udvalg kunde man ikke have nogen Tillid til.

Det er, som den ærede Ordfører sagde, noget uhørt, at man lønner en Udvalgsformand a conto med 1 000 Kr. og andre Medlemmer med flere Hundrede Kroner maanedlig. Hvis Ministeren mener, at det virkelig er noget, man skulde fastslaa som Praksis, som Rettesnor for, hvad en Minister kan tillade sig, saa behøvede vi jo ikke Bevillingsmyndigheden, saa kunde Ministeren klare det alene. Men saaledes har Forholdet heller ikke været, og saaledes bør det heller ikke være. Det bør være saaledes, at kun i saadanne Tilfælde, hvor Ministeren kan skønne, at han har Sikkerhed for at faa de Udgifter, han lader afholde uden Bevilling, efterbevilget, naar han kommer til Bevillingsmyndigheden — kun i saadanne Tilfælde